

Εισαγωγικό σημείωμα της ΣΟ

Φίλοι/ες του περιοδικού,

Στο διάστημα που μεσολάβησε από την έκδοση του προηγούμενου τεύχους, οι εξελίξεις, τόσο στην Ελλάδα, όσο και διεθνώς, επιταχύνθηκαν επί τα χείρω. Τα δείγματα της ημι-ολοκληρωτικής «δημοκρατίας» που είχαμε διαπιστώσει ότι σχηματίζονται διεθνώς με αφορμή την Παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση, άρχισαν να αποκτούν πλέον συγκεκριμένα χαρακτηριστικά στον Ευρωπαϊκό Νότο (δηλαδή στις αποκαλούμενες, από τους τυχοδιώκτες του συστήματος, χώρες «PIIGS»), λόγω της δημοσιονομικής κρίσης που ξέσπασε τελευταία στην περιφέρεια της ΕΕ/ΟΝΕ, αλλά και στα μητροπολιτικά κέντρα, για διαφορετικούς όμως λόγους. Ενώ δηλαδή η δημοσιονομική κρίση στα μητροπολιτικά κέντρα είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της χρηματοπιστωτικής κρίσης που αναδύθηκε στα μητροπολιτικά κέντρα πριν δυο χρόνια, όταν οι χρηματοπιστωτικές φούσκες του τραπεζικού τομέα άρχισαν να σκάνε και τα κράτη ανέλαβαν να καλύψουν τις πελώριες ζημιές των τραπεζών μέσα από τη φορολογία σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων, η δημοσιονομική κρίση στον Ευρωπαϊκό Νότο είναι το αποτέλεσμα της δομικής ανισορροπίας που αναπόφευκτα ενέτεινε η οικονομική ένωση σε κοινό νόμισμα χωρών όπως η Γερμανία και η ...Ελλάδα (αλλά και οι άλλες χώρες στον Ευρωπαϊκό Νότο). Έτσι, στις χώρες του Νότου η ιστορική ανισομέρεια της καπιταλιστικής οικονομίας «ανάπτυξης» έχει δημιουργήσει ανυπέρβλητα —μέσα στην καπιταλιστική οικονομία της αγοράς— «διαρθρωτικά» προβλήματα. Η χρηματοπιστωτική κρίση, επομένως, ήταν απλά ο καταλύτης για τη σημερινή κρίση στον Ευρωπαϊκό Νότο και όχι η αιτία της, όπως ισχυρίζονται νεοφιλελεύθεροι και σοσιαφιλελεύθεροι, αλλά και μεγάλο τμήμα της «Αριστεράς», ιδιαίτερα στη χώρα μας, που μη θέλοντας να κάνουν τη βασική αυτή διάκριση για να μην θίξουν την ΟΝΕ και προπαντός την ΕΕ, καταλήγουν, άμεσα ή έμμεσα, να αποδέχονται τον καταστροφικό για τα λαϊκά στρώματα, «Μονόδρομο»!

Για να επιβάλλουν τον «Μονόδρομο» του διεθνοποιημένου συστήματος της οικονομίας της αγοράς και της υπερεθνικής ελίτ λοιπόν, οι αντιπροσωπευτικές «δημοκρατίες» του Ευρωπαϊκού Νότου μεταβάλλονται ταχύτατα σε καθεστώτα κοινοβουλευτικής Χούντας, τα οποία εξαπλώνονται σταδιακά σε μεγάλο μέρος της Ευρώπης, κάτω από την μπότα της ΕΕ/ΔΝΤ και της Τρόικας. Αρχής γενομένης, όπως γνωρίζουμε βέβαια, με την

Ελλάδα, όπου η αδίστακτη κυβέρνηση δοσιλόγων του ΠΑΣΟΚ και ο λόχος της, έχουν αποθρασυνθεί σε βαθμό να αιματοκυλούν διαδηλώσεις (όπως τώρα κάνει και η Βρετανία), με αποκορύφωμα την πρόσφατη επέτειο από τα 2 χρόνια από την κρατική δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, να ανακαλούν τις τελευταίες ασφαλιστικές δικλείδες του Τρομονόμου που προστάτευαν στοιχειωδώς τις δυναμικές διαμαρτυρίες, να επιστρατεύουν απεργούς (όπως τώρα κάνει και η Ισπανία) κ.λπ. Και όλα αυτά την ίδια στιγμή που η κοινοβουλευτική Χούντα περνά εγκληματικά μέτρα, τα οποία ανακαλούν εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα δεκαετιών, με την πλήρη συμπαράταξη, την ανοχή, ή —ακόμα χειρότερα— τη σκανδαλώδη συγκάλυψη των εγκάθετων της Χούντας στα συνδικάτα και στα ΜΜΕ.

Τις παραπάνω εξελίξεις, την κατά τόπους αντίσταση στην επέλαση των νέων μέτρων, καθώς και τους λόγους που οδήγησαν στην κρίση στην ημιπεριφέρεια της ΕΕ, επιχειρεί να αναλύσει το άρθρο επικαιρότητας «*Η Λατινοαμερικανοποίηση του Ευρωπαϊκού Νότου*» του *Τ. Φωτόπουλου*. Με τη δομική ελληνική κρίση και την άμεση ανάγκη ανατροπής των ληστρικών μέτρων και λήψης άμεσων καθώς και μεσο/μακροπρόθεσμων μέτρων εξόδου από την ΟΝΕ αλλά και την ΕΕ, ώστε να αποτραπεί η μετατροπή της Ελλάδας σε προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ, καταπιάνεται ο ίδιος στο άρθρο «*Η αποχώρηση από την ΕΕ μονόδρομος για την έξοδο από την κρίση και την αυτοδύναμη οικονομία*». Αντίστοιχα, ο *Πάνος Δράκος* στο άρθρο «*Ο στόχος της αυτοδύναμης οικονομίας*», κάνει μια σημαντική εισαγωγή στο θέμα ότι στη σημερινή διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς μόνο μια αυτοδύναμη οικονομία θα μπορούσε να αποτρέψει τη χρόνια μαζική φτώχεια και ανεργία που μας επιφυλάσσει η υπερεθνική ελίτ για το μέλλον.

Τα δύο αυτά αλληλοσυμπληρωματικά άρθρα, που συνοψίζουν κομβικά στοιχεία της στρατηγικής εξόδου από τη σημερινή κρίση και το χτίσιμο των θεμελίων που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε μια εναλλακτική κοινωνία, όπως αυτή που προτείνει η ΠΔ, βασίστηκαν στις αντίστοιχες ομιλίες με αφορμή την παρουσίαση του νέου βιβλίου του *Τ. Φωτόπουλου* «*Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ: Η ανάγκη για άμεση έξοδο από την ΕΕ και για μια αυτοδύναμη Οικονομία*», στην οποία έκαναν επίσης σημαντικές παρεμβάσεις οι γνωστοί αγωνιστές της Αριστεράς *Παναγιώτης Λαφαζάνης, Γιάννης Ελαφρός, Γιώργος Οικονομάκης και Γιάννης Ραχιώτης*. Οι παρεμβάσεις τους, που αξίζει να διαβαστούν από όλους/ες, δημοσιεύονται στο παρόν τεύχος. Το κοινό συμπέρασμα των παρεμβάσεων αυτών ήταν ότι δεν μπορεί να υπάρξει διέξοδος από την κρίση υπέρ

των λαϊκών στρωμάτων, χωρίς άμεση έξοδο από την ΕΕ. Με άλλα λόγια, ότι είναι ασύμβατη η προοδευτική αλλαγή μέσα στα πλαίσια ΟΝΕ και ΕΕ.

Στο άλλο μέτωπο (που όμως οφείλει επίσης την ύπαρξη του στο σύστημα και την υπερεθνική ελίτ), αυτό της αιματοβαμμένης Μέσης Ανατολής, οι Σιωνιστές δολοφόνοι και τα φερέφωνα τους διεθνώς έχουν εξαπολύσει μια τεράστια εκστρατεία παραπληροφόρησης της κοινής γνώμης για το τελευταίο θρασύτατο έγκλημα τους με την επίθεση στον «στολίσκο της Ελευθερίας». Στο τεύχος αυτό φιλοξενούνται δυο συμπληρωματικά άρθρα που φωτίζουν σημαντικές πτυχές του θέματος. Το άρθρο του Τ. Φωτόπουλου κάνει μια τεκμηριωμένη εκτίμηση των πολιτικών αποτελεσμάτων και της διαχείρισης της επίθεσης, καθώς και των αντιδράσεων της «ελευθεριακής» Αριστεράς στο νέο αυτό σιωνιστικό έγκλημα. Προτείνει, επίσης, μια ολοκληρωμένη λύση στο Μεσανατολικό, που, βασιζόμενη στις αρχές της Περιεκτικής Δημοκρατίας, δημιουργεί προϋποθέσεις σταδιακής απεμπλοκής των δύο πλευρών, με μια λύση, η οποία όχι μόνο ξεπερνά τη ρατσιστική σιωνιστική λύση που είναι σε εφαρμογή σήμερα (αλλά και αύριο αν τελικά περάσουν το σχέδιο τους για τη δημιουργία ενός Παλαιστινιακού Μπαντουσάν απόλυτα ελεγχόμενου από τους Σιωνιστές), αλλά και οδηγεί στην εξάλειψη των αδελφοκτόνων ανορθολογισμών και στην —απαραίτητη όσο ποτέ άλλοτε— ισοκατανομή δύναμης σε όλα τα επίπεδα στην περιοχή, πέρα από εθνοτικούς ή θρησκευτικούς διαχωρισμούς. Από την άλλη μεριά, στο άρθρο του *Σάκη Αδάμ* γίνεται μια λεπτομερής και εμπεριστατωμένη απόπειρα «καταγραφής» των νοσηρών πρακτικών του πελώριου μηχανισμού προπαγάνδας των Σιωνιστών μετά τη δολοφονική επίθεση στον «στολίσκο της Ελευθερίας», αλλά και γενικότερα, τόσο στον διεθνή, όσο και στον ελληνικό χώρο. Ειδική μνεία γίνεται επίσης στην «αναβαθμισμένη» ιντερνετική δραστηριότητα της σιωνιστικής μηχανής «αντιπληροφόρησης», θύμα της οποίας έχουν πέσει πολλές αριστερές ή ελευθεριακές αντισιωνιστικές οργανώσεις, μεταξύ των οποίων και η ΠΔ.

Το θεωρητικό άρθρο του τεύχους μας, με τίτλο *«Οι δημοτικές εκλογές ως τμήμα της μετάβασης σε μια απελευθερωτική κοινωνία»*, φιλοδοξεί όχι μόνο να καταγράψει κριτικά τις βασικές τάσεις που αναπτύχθηκαν στην Αριστερά —μαρξογενή και ελευθεριακή— κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου των πρόσφατων δημοτικών εκλογών, αλλά, το σημαντικότερο, να επισημάνει τη θεμελιακή σημασία των δημοτικών εκλογών όταν είναι ενταγμένες σε ένα καθολικό ελευθεριακό πρόταγμα όπως αυτό της ΠΔ, και, τέλος, να συνοψίσει μερικές από τις πιο βασικές κοινωνικές,

πολιτικές και οικονομικές πλευρές του εγχειρήματος ανάληψης της εξουσίας των δήμων από ένα κίνημα Περιεκτικής Δημοκρατίας, υπό το πρίσμα των δυσμενών εξελίξεων για τα λαϊκά στρώματα. Σε αυτές τις συνθήκες, μια απελευθερωτική στρατηγική μετάβασης σε μια νέα κοινωνία μπορεί να περνά, σύμφωνα με την ανάλυση μας, μόνο μέσα από την παράλληλη και αλληλένδετη κινηματική δράση στο τοπικό και το «κεντρικό» επίπεδο, έχοντας όμως πάντα σαν βάση τις τοπικές συνελεύσεις των πολιτών και των εργαζομένων, και τις συνομοσπονδιακές οργανώσεις τους.

Τέλος, η ενότητα Διαλόγων του τεύχους, που έχει ως θέμα «Ελευθεριακή Αριστερά και Περιεκτική Δημοκρατία», φιλοξενεί ένα καυστικό άρθρο —απάντηση του *Θοδωρή Παπαδόπουλου* σε κριτική που ασκήθηκε στην ΠΔ από την «Ελευθεριακή Κίνηση», το οποίο αναδεικνύει, κατά τη γνώμη μας, ευρύτερες προβληματικές πτυχές της ύστερης Καστοριαδικής σκέψης. Στην ίδια ενότητα, αναδημοσιεύεται η απαντητική επιστολή του Τ. Φωτόπουλου στο «Εργαστήρι Αντιεξουσιαστικής Οικονομίας», το οποίο ξεκίνησε τη λειτουργία του το καλοκαίρι και επιδίωξε συνεργασία μαζί του. Στην επιστολή εξηγούνται οι λόγοι για τους οποίους μια τέτοια συνεργασία είναι αδύνατη, όταν είναι σαφές ότι ο στόχος της όλης προσπάθειας είναι η συγκόλληση ασύμβατων μεταξύ τους προταγμάτων σε κάποιο είδος μεταμοντέρνας σούπας.